

maa finde at være de heldigste at gaa. Og det forekommer mig, det er saa langt fra, at dette — som der fra en enkelt Side er sagt — er en Falliterklæring fra Regeringens Side, at nu kan man ikke selv længere, nu maa man gaa til Kommunalbestyrelserne. Det forekommer mig snarere, at dette er den eneste rimelige Vej at gaa, at man benytter det Organ, som man har i Kommunalbestyrelserne, til at føre disse Bestemmelser ud i Livet, og at det i Virkeligheden er den eneste Vej, der er mulig at gaa, naar man i det hele taget skal gaa til praktiske Foranstaltninger, da ogsaa at benytte Kommunalbestyrelserne til at føre disse Bestemmelser ud i Livet.

Blandt de Bestemmelser, som findes her i Loven, er der i § 2 et Forslag, der i særlig Grad har vakt Modstand saavel fra Venstres som fra Højres Side. Man modsætter sig denne Bestemmelse af to Grunde: man erklærer dette Forslags Gennemførelse for i Virkeligheden unødvendig, særlig for Landets Vedkommende, og man erklærer det for uigennemførligt. Denne de to Partiers Stilling kommer jo ikke overraskende. Vi har haft Spørgsmaal af meget nærliggende Karakter til Behandling flere Gange her i dette Ting, vi har saaledes Gang paa Gang haft Forslag om Skolebespisning, og disse Forslag har, saa ofte de har været fremme, mødt Modstand fra de to Partiers Side, og man har altid begrundet den med, at for Landets Vedkommende er en saadan Foranstaltning unødvendig. Denne, om jeg saa maa sige, Tyrkertro, der findes indenfor de ærede Partier, paa, at der ikke paa Landet skulde findes underernærede Børn, er en Grund mere til, at jeg for mit Vedkommende sætter saa megen Pris paa, at man i Lovforslaget gør det til en Pligt for Kommunerne at træffe Foranstaltninger i den Henseende, thi den Omstændighed, at man indenfor de to Partier synes aldeles ikke at have Øje for, at her er en Trang til Stede, vil bevirke, at der, hvis man ikke paalægger det som en Pligt, ganske sikkert aldrig vil blive gjort noget Forsøg paa at afhjælpe den tilstedeværende Trang. Naar man har den faste Overbevisning, at der ingen Trang er, vil man selvfølgelig heller ikke træffe Forholdsregler til dens Afhjælpning. Det lader til at være blevet en aldeles fast Tro hos de to Partier, at en saadan Trang ikke er til Stede paa Landet. Det er for mig en stor Gaade, hvorledes man kan naa til denne Overbevisning, naar man kender lidt til Landarbejdernes Forhold og ved, hvorledes Lønforholdene er paa Landet. Jeg har ved en tidligere Lejlighed, da For-

slaget om Skolebespisning forelaa, haft Lejlighed til at pege paa, hvor ringe Lønnen er, og hvor ringe et Beløb den stiller til Raadighed for hvert enkelt Familiemedlem. Med saadanne Indtægter vil det, selv under normale Forhold, være næsten komplet umuligt at skaffe tilstrækkelig Ernæring til Familiens Medlemmer. Men under de nuværende ekstraordinære Forhold, hvor Prisen paa de allernødvendigste Levnedsmidler er steget i overordentlig Grad, hvor Prisen paa det allernødvendigste, Brødet, er steget med vel næsten 50 pCt., vil ganske sikkert Underernæringen brede sig, og Børnene vil komme til at lide i en altfor overvældende Grad under den nuværende Situation, og selv om Forældrenes Ansvarfølelse er nok saa stor, vil det neppe kunne hjælpe den mindste Smule, thi denne Ansvarfølelse vil ikke kunne skaffe det tilstrækkelige Brød i Huset, hvis ikke Lønningsforholdene forbedres betydeligt. Overfor det kommunale Initiativ paa dette Omraade stiller man saa den private Velgørenhed og hævder, at den kan løse dette Spørgsmaal og i alt Fald gør det for Landets Vedkommende. Jeg stiller mig imidlertid meget tvivlende med Hensyn til, om den i det hele taget kan løse dette Spørgsmaal til Bunds. Paa den anden Side forstaar jeg heller ikke, at det skulde være mere højnende for Forældrenes Ansvarfølelse, at det er det private Initiativ, der tager Omsorgen for Børnene paa sig, end om det bliver Kommunen, det offentlige, som gør det. Det forekommer mig, at Ansvarfølelsen ikke kan blive mindre derved, at det er det offentlige, som tager sig af denne Sag i Stedet for den private Velgørenhed. De Grunde, der er anførte mod, at Kommunen overtager Ledelsen af denne Sag, forekommer mig altsaa ikke at være tilstrækkelige til, at man kan give Slip paa Bestemmelsen om, at det gøres til en Pligt for Kommunerne at tage Spørgsmaalet op og løse det fuldt ud, ganske vist under den Form, som man indenfor hver enkelt Kommune finder heldigst.

Det andet Punkt, der særlig har vakt Modstand, er Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade man skal tilvejebringe Midlerne til at afhjælpe denne Nød, til at føre disse Foranstaltninger ud i Livet. Her var det særlig det 3die Medlem for 2den Kreds (Godskesen), den ærede Ordfører for Højre, der følte sig i høj Grad brøstholden ved, at man indenfor Kommunerne kunde lægge Byrderne over paa en enkelt Del af Befolkningen og fritage en Del for at bære disse Byrder. Jeg for mit Vedkommende finder det netop godt, at Lovforslaget er affattet saaledes, at de,